

Het begint met één simpele regel

Geef de baby niet de schuld!

Hoe vaak zeggen we (onbewust) als ouder niet zoiets als:

- “Nee, ik kan nu niet met je spelen, ik ben de baby aan het voeden.”
- “Charlie, stil zijn, de baby slaapt.”
- “We gaan nu niet naar de speeltuin, je zusje is te onrustig.”
- “Het kan nu echt niet, stop met zeuren!”

Perspectief vanuit je oudste kind

Vanuit het perspectief van je peuter klinkt dat zo: ‘Sinds dat kleine, huilende wezentje er is, mag ik niet meer luid zijn, speelt mama minder met mij, en gaan we niet meer naar het park. Mijn leven is ineens minder leuk en dat komt door de baby.’

Bedoel je dat zo?

Nee, tuurlijk niet.

Het gaat er niet om dat jij als ouder écht minder liefde geeft, maar dat je kind zoiets denkt en vooral voelt. Dat gevoel is voor hem of haar heel echt.

Het brein van jonge kinderen is nog egocentrisch ingesteld: ze betrekken gebeurtenissen op zichzelf en zoeken naar verklaringen die vaak niet kloppen, maar wel logisch lijken vanuit hun perspectief.